

กสม. ๒

รายงานผลการตรวจสอบ

การละเมิดสิทธิมนุษยชน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

วันที่ ๒ ตุลาคม

พ.ศ. ๒๕๕๕

รายงานผลการตรวจสอบที่ ๗๖๖ /๒๕๕๕

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีกล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมือง
ขอนแก่น ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ร้อง นางทองเพชร จรุงชาติ

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่น

๑.ความเป็นมา

นางทองเพชร จรุงชาติ ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน
แห่งชาติ ตามคำร้องที่ ๑๑๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานี
ตำรวจภูธรเมืองขอนแก่น นำตัวนายภูวไนย หรือตี จำปาโท บุตรชายของผู้ร้อง ไปสอบปากคำใน
ฐานะผู้ต้องสงสัยในคดีที่นางสาวเปรมฤดี โฮอิน นักศึกษามหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
จังหวัดขอนแก่น ถูกฆาตกรรมในห้องพัก โดยนายภูวไนยฯ ถูกควบคุมตัวอยู่ที่ห้องสอบสวนของสถานี
ตำรวจภูธรเมืองขอนแก่น เป็นเวลา ๓ วัน จึงถูกตั้งข้อกล่าวหาฆ่าผู้อื่น ทั้งที่ไม่ได้กระทำความผิด
ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมนายประเมษฐ์ หรืออู๊ด มุลนิทา ซึ่งให้การรับสารภาพว่าเป็นผู้ลงมือฆ่า
นางสาวเปรมฤดีฯ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจกลับไม่ปล่อยตัวนายภูวไนยฯ ผู้ร้องจึงร้องเรียนต่อ
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเพื่อขอความเป็นธรรม

๒. การพิจารณาคำร้องเรียน

๒.๑ การพิจารณาข้อมูลคำร้องเรียน

/ พิจารณาจาก ...

พิจารณาจากข้อเท็จจริงเบื้องต้นแล้วเห็นว่า เรื่องที่ผู้ร้องกล่าวอ้างมีความเกี่ยวข้องกับสิทธิของบุคคลที่เป็นผู้ต้องหามีสิทธิได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสมในการดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรม รวมทั้งสิทธิในการได้รับการสอบสวนอย่างถูกต้อง รวดเร็ว เป็นธรรม อันเป็นสิทธิมนุษยชนที่ได้รับการรับรองหรือคุ้มครองไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และคำร้องกล่าวอ้างข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับการกระทำของเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และการปฏิบัติหรือการละเลยการปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าว เป็นพฤติการณ์ที่อาจเป็นเหตุให้ผู้ร้องไม่อาจใช้สิทธิหรือได้รับประโยชน์จากสิทธิมนุษยชนที่รับรองไว้ได้ จึงเป็นคำร้องว่ามีการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๗ และพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ และมาตรา ๑๕

๒.๒ ประเด็นการตรวจสอบ

ประเด็นที่ต้องตรวจสอบมีว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่นได้กระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของนายภูวไนยา กรณีถูกควบคุมตัว โดยมีชอบตามคำร้อง หรือไม่

๓. การตรวจสอบ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้านสิทธิในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการตรวจสอบ โดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ. ๒๕๔๕ จากการตรวจสอบปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน ดังนี้

๓.๑ พยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง

คำร้องของผู้ร้องสรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๓ เกิดเหตุฆาตกรรม นางสาวเปรมฤดีฯ ที่ห้องพักของศิริลักษณ์อาร์ทเม้นท์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ต่อมาวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่น ได้ควบคุมตัวนายภูวไนยา ไปทำการสอบสวน จนกระทั่งวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ จึงแจ้งข้อกล่าวหาว่าฆ่าผู้อื่น และตั้งหลักประกันตัวผู้ต้องหา จำนวน ๗๐๐,๐๐๐ บาท แล้วส่งตัวไปฝากขังต่อศาลจังหวัดขอนแก่น จากนั้นในวันเดียวกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่น สามารถจับกุมนายปรเมษฐ์ฯ คนร้ายตัวจริงได้และในชั้นพนักงานสอบสวนนายปรเมษฐ์ฯ ได้ให้การรับสารภาพว่าเป็นผู้ลงมือฆ่า

นางสาวเปรมฤดีฯ แต่เพียงผู้เดียว ทั้งนี้ นายปรเมษฐ์ฯ ระบุว่าไม่เคยรู้จักกับนายภูวไนย์ฯ มาก่อน แต่ นายภูวไนย์ฯ กลับไม่ได้รับการปล่อยตัว

๓.๒ พยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง

สถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่นมีหนังสือ ที่ ขก ๐๑๒๙/๑๐๖๕๑ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๓ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงสรุปว่า เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เวลาประมาณ ๑๑.๓๐ น. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่นได้รับแจ้งเหตุพบศพนางสาวเปรมฤดีฯ นักศึกษามหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ถูกฆาตกรรมภายในห้องพัก จึงได้ประสานเจ้าหน้าที่วิทยาการจากศูนย์พิสูจน์หลักฐาน ๔ จังหวัดขอนแก่น ไปตรวจสถานที่เกิดเหตุ จัดเก็บร่องรอยพยานหลักฐานในที่เกิดเหตุ พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนไปทำการสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิด พนักงานสอบสวนจึงรับคำร้องทุกข้อไว้เพื่อสอบสวนดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดในข้อหาฆ่าผู้อื่น ตามคำร้องทุกข้อคดีอาญา ที่ ๓๘๓/๒๕๕๓ ซึ่งในเบื้องต้นยังไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิดว่ามีด้วยกันกี่คนและมีมูลเหตุจูงใจในการกระทำมาจากเรื่องใด จากการสอบสวนผู้ใกล้ชิดกับผู้ตายพบว่า มีทรัพย์สินของผู้ตายที่เคยพบเห็นอยู่ก่อนตายแล้วหายไป ได้แก่ สร้อยคอ สร้อยข้อมือทองคำ และโทรศัพท์มือถือ จำนวน ๒ เครื่อง

การสืบสวนของเจ้าพนักงานตำรวจได้จัดแบ่งชุดสืบสวนออกดำเนินการ จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ชุดสืบสวนได้สืบทราบว่ามีผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็นผู้กระทำความผิดในคดีนี้คือ นายภูวไนย์ฯ โดยในทางการสืบสวนทราบมาก่อนเกิดเหตุ นายภูวไนย์ฯ ได้ยืมโทรศัพท์ของเพื่อนเพื่อโทรหาผู้ตาย เจ้าพนักงานตำรวจจึงไปเชิญตัวนายภูวไนย์ฯ ไปซักถาม จากการซักถาม นายภูวไนย์ฯ ให้การยืนยันว่าเพียงแคเคยขอยืมหมายเลขโทรศัพท์ของผู้ตาย แต่ไม่เคยไปเที่ยวด้วยกันกับผู้ตาย ไม่เคยเข้าไปที่ห้องพักสถานที่เกิดเหตุ แต่จากการสอบสวนเพื่อนสนิทของผู้ตายยืนยันว่าผู้ตายเคยเล่าให้ฟังว่านายภูวไนย์ฯ เคยขอยืมหมายเลขโทรศัพท์ของผู้ตายและเคยพาไปทานข้าว เจ้าพนักงานตำรวจจึงได้จัดพิมพ์และส่งลายพิมพ์นิ้วมือและนิ้วเท้าของนายภูวไนย์ฯ และเพื่อนของนายภูวไนย์ฯ ในฐานะผู้ต้องสงสัยไปตรวจเปรียบเทียบกับลายนิ้วมือแฝงที่ผู้ชำนาญการจากศูนย์พิสูจน์หลักฐาน ๔ ตรวจเก็บได้จากพยานวัตถุในห้องพักของผู้ตาย ผลการตรวจปรากฏว่าลายนิ้วมือแฝงที่พบที่ขวดน้ำดื่มภายในห้องพักของผู้ตายตรงกับลายนิ้วมือของนายภูวไนย์ฯ ประกอบกับต่อมาภายหลังเมื่อพนักงานสอบสวนได้ทำการสอบปากคำนายอดิศร ผากา เพื่อนที่อ้างว่านายภูวไนย์ฯ ยืมโทรศัพท์ไปใช้ นายอดิศรฯ กลับให้การว่าตนเองเป็นผู้ใช้โทรศัพท์ติดต่อผู้ตายเอง ชัดแย้งกับถ้อยคำที่เคยให้ไว้เบื้องต้น และจากผลการตรวจเปรียบเทียบกับลายนิ้วมือที่ยืนยันว่านายภูวไนย์ฯ ได้เคยเข้าไปในห้องพักของผู้ตายหรือเคยได้จับหรือสัมผัสขวดน้ำดื่มวัตถุพยานมาก่อน ประกอบกับร่องรอยหลักฐานที่พบจากการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุปรากฏรอยเท้าบุคคล แม้ไม่สามารถยืนยันตัวบุคคลได้ แต่พบว่ามีขนาดและรูปลักษณ์ใกล้เคียงกันกับรอยเท้าของนายภูวไนย์ฯ จึงเป็นเหตุอันควรสงสัย

อย่างยิ่งว่านายภูวไนยา จะเป็นผู้กระทำความผิด พนักงานสอบสวนจึงรวบรวมพยานหลักฐานร้องขอต่อศาลเพื่อขอออกหมายจับนายภูวไนยา ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ทั้งนี้เป็นการแจ้งข้อหาเท่าที่ปรากฏพยานหลักฐานตามสมควร และศาลจังหวัดขอนแก่นได้ออกหมายจับตามคำร้องของพนักงานสอบสวนตามหมายจับที่ จ.๖๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ และเจ้าพนักงานตำรวจได้ทำการจับกุมนายภูวไนยา ในวันเดียวกันนำส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี ในชั้นจับกุมและชั้นการสอบสวน นายภูวไนยา ได้ให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา พนักงานสอบสวนจึงได้นำตัวนายภูวไนยา ไปยื่นคำร้องขอฝากขังต่อศาลจังหวัดขอนแก่นในช่วงเช้าของวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ โดยไม่คัดค้านการประกันตัว ต่อมาในวันเดียวกันนั้น เจ้าพนักงานตำรวจชุดสืบสวนคดีนี้อีกชุดหนึ่งได้สืบสวนติดตามตรวจค้นและพบทรัพย์สินของผู้ตายได้จากนายปรเมศร์ฯ ซึ่งจากการสอบถามนายปรเมศร์ฯ ให้การรับสารภาพว่าเป็นคนกระทำผิดลงมือฆ่าผู้ตายแล้วนำทรัพย์สินไป พนักงานสอบสวนจึงรวบรวมพยานหลักฐานร้องขอหมายจับนายปรเมศร์ฯ ต่อศาลในวันเดียวกัน โดยมีบิดาของผู้ตายเป็นผู้กล่าวหาและตั้งใจสงสัยว่านายภูวไนยา ร่วมกระทำความผิดด้วย ศาลได้ออกหมายจับนายปรเมศร์ฯ ตามคำร้องของพนักงานสอบสวน ตามหมายจับที่ จ.๖๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ และเจ้าพนักงานตำรวจได้จับกุมและนำส่งตัวนายปรเมศร์ฯ ให้พนักงานสอบสวนในวันเดียวกันนั้น พนักงานสอบสวนจึงได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่นายปรเมศร์ฯ ในข้อหาชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายโดยใช้ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไปหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุมหรือรับของโจร

แม้ว่าคดีนี้นายปรเมศร์ฯ จะได้ให้การรับสารภาพว่าเป็นผู้ลงมือกระทำความผิดเพียงคนเดียวก็ตาม แต่ด้วยคำให้การของนายภูวไนยา ขัดแย้งกับหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ ประกอบกับบิดาของผู้ตายยังตั้งใจสงสัยว่านายภูวไนยา มีส่วนร่วมในการกระทำความผิด เจ้าพนักงานตำรวจชุดสืบสวนและพนักงานสอบสวนจึงยังต้องแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดและความบริสุทธิ์ของนายภูวไนยา โดยได้เร่งรัดดำเนินการสืบสวนสอบสวนจนกระทั่งเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ยังไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดที่พอจะกล่าวหาว่านายภูวไนยา ร่วมกระทำความผิดข้างต้น และไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่านายปรเมศร์ฯ รู้จักกับนายภูวไนยา มาก่อน พนักงานสอบสวนจึงเห็นว่าการสอบสวนคดีนี้ได้มีการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล กล่าวคือนายภูวไนยา ถูกจับกุมเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ พนักงานสอบสวนได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลออกหมายขังระหว่างการสอบสวนเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ตามคำร้องขอฝากขังคดีหมายเลขดำที่ พ.๑๔๒/๒๕๕๓ แม้พนักงานสอบสวนไม่ขอคัดค้านการประกันตัว แต่จนกระทั่งถึงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ นายภูวไนยา ก็ยังคงถูกขังอยู่เนื่องจากไม่สามารถหาหลักทรัพย์ประกันตัวได้ พนักงานสอบสวนจึงมีความเห็นว่าคดีนี้กว่าที่จะสอบสวนเสร็จสิ้นจำต้องใช้ระยะเวลาานาน พนักงาน

สอบสวนจึงได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลปล่อยนายภูวไนย์ฯ เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ และศาลได้ปล่อยตัวนายภูวไนย์ฯ ภายในวันเดียวกันนั้น และได้แยกสำนวนการสอบสวนมีความเห็นทางคดีควรสั่งฟ้องนายปรเมศร์ฯ ไปยังพนักงานอัยการก่อนเพื่อฟ้องต่อศาล ในส่วนของนายภูวไนย์ฯ เมื่อการสืบสวนและสอบสวนได้ดำเนินการไปจนถึงที่สุดแล้วยังไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่านายภูวไนย์ฯ เป็นผู้กระทำความผิด จึงได้มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องไปยังพนักงานอัยการในภายหลัง ตามหนังสือที่ ขก ๐๑๒๙/๗๐๓๑ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓

๓.๓ พยานหลักฐานที่ได้จากการตรวจสอบ

๓.๓.๑ สำนักงานอัยการจังหวัดขอนแก่นมีหนังสือ ที่ อส ๐๐๓๗/(ขก)/๓๐๙๙ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ แจ้งข้อเท็จจริงสรุปว่า พนักงานอัยการจังหวัดขอนแก่นได้พิจารณาคดีที่ ๓๘๓/๒๕๕๓ ที่มีนายภูวไนย์ฯ เป็นผู้ต้องหา เสร็จและมีคำสั่งไม่ฟ้องนายภูวไนย์ฯ ฐานฆ่าผู้อื่น เนื่องจากพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘ ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่นได้พิจารณาเห็นชอบกับคำสั่งไม่ฟ้องดังกล่าวแล้ว และพนักงานอัยการจังหวัดขอนแก่นได้แจ้งคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อให้แจ้งแก่ผู้ร้องทุกข์และผู้ต้องหาทราบ ตามมาตรา ๑๔๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

๓.๓.๒ นางสาวธนัชชา ฟองทอง ให้ข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๕ สรุปว่า พยานเป็นเพื่อนของนายภูวไนย์ฯ ทราบข่าวว่านายภูวไนย์ฯ ถูกจับกุมจากญาติของนายอดิศรฯ โดยในวันที่นายภูวไนย์ฯ ถูกจับกุมเป็นวันใดจำไม่ได้แน่ชัด นายภูวไนย์ฯ เล่าให้ฟังว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจไปควบคุมตัวนายอดิศรฯ จากบ้านพัก โดยมีความสงสัยว่านายอดิศรฯ จะเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม นางสาวเปรมฤดีฯ นายภูวไนย์ฯ จึงขับรถจักรยานยนต์ตามไปที่สถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่นด้วย เมื่อไปถึงสถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่น เจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นว่านายภูวไนย์ฯ เป็นเพื่อนกับนายอดิศรฯ จึงเรียกนายภูวไนย์ฯ ไปสอบถามข้อเท็จจริงด้วย พยานทราบข่าวดังนั้นจึงเดินทางไปที่สถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่นในเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. พบนายภูวไนย์ฯ นั่งอยู่กับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ห้องสอบสวน แต่ไม่ได้ถูกใส่กุญแจมือ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งกับพยานว่าไม่มีอะไร เพียงแต่เรียกมาสอบถามเท่านั้น แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่ได้ปล่อยนายภูวไนย์ฯ และนายอดิศรฯ ออกมา รุ่งขึ้นพยานก็ไปเยี่ยมอีก จากเรื่องนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ควบคุมตัวนายภูวไนย์ฯ กับนายอดิศรฯ อยู่ประมาณ ๓ วัน จึงพาไปฝากขังที่เรือนจำกลางขอนแก่น

๔. กฎหมาย พันธกรณีระหว่างประเทศ และระเบียบที่เกี่ยวข้อง

๔.๑ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๔๐

๔.๒ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๗

๕. ข้อเท็จจริงและความเห็นของคณะอนุกรรมการฯ

๕.๑ ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้

จากการตรวจสอบ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่นได้รับแจ้งเหตุพบศพนางสาวเปรมฤดีฯ นักศึกษามหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ถูกฆาตกรรมภายในห้องพัก จึงได้พร้อมทั้งเจ้าหน้าที่วิทยาการจากศูนย์พิสูจน์หลักฐาน ๔ จังหวัดขอนแก่น ไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ จัดเก็บร่องรอยพยานหลักฐานในที่เกิดเหตุ และจัดเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนทำการสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิด โดยพนักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์ไว้เพื่อสอบสวนดำเนินคดีในข้อหาฆ่าผู้อื่น ตามคำร้องทุกข์คดีอาญา ที่ ๓๘๓/๒๕๕๓

จากการสืบสวน เจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นว่านายภูวไนยฯ เกี่ยวข้องกับคดี พนักงานสอบสวนจึงร้องขอต่อศาลเพื่อขอออกหมายจับนายภูวไนยฯ ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่น และศาลจังหวัดขอนแก่นได้ออกหมายจับที่ จ.๖๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำการจับกุมนายภูวไนยฯ นำส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีตามหมายจับ ในชั้นจับกุมและชั้นการสอบสวนนายภูวไนยฯ ให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา พนักงานสอบสวนจึงได้นำตัวนายภูวไนยฯ ไปยื่นคำร้องขอฝากขังต่อศาลจังหวัดขอนแก่นในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ตามคำร้องขอฝากขังคดีหมายเลขดำที่ พ.๑๔๒/๒๕๕๓ ซึ่งในวันเดียวกันนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนได้ร้องขอต่อศาลจังหวัดขอนแก่นเพื่ออนุมัติหมายจับนายปรเมศร์ฯ ซึ่งศาลได้ออกหมายจับนายปรเมศร์ฯ ตามหมายจับที่ จ.๖๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ และเจ้าพนักงานตำรวจได้จับกุมและนำส่งตัวนายปรเมศร์ฯ ให้พนักงานสอบสวนในวันเดียวกัน พนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่นายปรเมศร์ฯ ในข้อหาชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายโดยใช้ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไปหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุมหรือรับของโจร

วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ พนักงานสอบสวนได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลปล่อยตัวนายภูวไนยฯ และได้แยกสำนวนการสอบสวนมีความเห็นทางคดีควรสั่งฟ้องนายปรเมศร์ฯ ไปยังพนักงานอัยการเพื่อฟ้องต่อศาล และมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องนายภูวไนยฯ ไปยังพนักงานอัยการ เมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ ซึ่งพนักงานอัยการจังหวัดขอนแก่นได้พิจารณาคดีอาญาที่ ๓๘๓/๒๕๕๓ ที่มีนายภูวไนยฯ เป็นผู้ต้องหา และมีคำสั่งไม่ฟ้องนายภูวไนยฯ ฐานฆ่าผู้อื่น เนื่องจาก

พยานหลักฐานไม่พอฟ้อง และผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่นได้พิจารณาเห็นชอบกับคำสั่งไม่ฟ้องดังกล่าว

๕.๒ ความเห็นของคณะอนุกรรมการฯ

คณะอนุกรรมการฯ พิจารณาผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำร้องนี้ในคราวประชุมครั้งที่ ๒๐/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๕ แล้ว ในประเด็นที่ต้องตรวจสอบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่นได้กระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของนายภูวไนย์ฯ กรณีถูกควบคุมตัวโดยมิชอบตามคำร้อง หรือไม่ นั้น เห็นว่าการจับกุมบุตรชายของผู้ร้องตามหมายจับของศาลจังหวัดขอนแก่น แล้วนำตัวส่งพนักงานสอบสวนเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา นั้น กระทำเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ จึงมีปัญหาที่ต้องพิจารณาว่า ในวันที่ ๓-๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ บุตรชายของผู้ร้องอยู่ในความควบคุมของพนักงานสอบสวนตามที่กล่าวอ้างในคำร้องหรือไม่ ปัญหานี้เมื่อพิจารณาจากบันทึกการให้ปากคำของนายอดิศร ผากา และนางสาวธนัชชา พงษ์ทอง พบว่าบุตรของผู้ร้องเข้าพบพนักงานสอบสวนก่อนรับแจ้งข้อกล่าวหาถึง ๒ วัน และพนักงานสอบสวนได้สอบปากคำบุคคลที่เกี่ยวข้องเรื่อยมา จนถึงวันที่มีการแจ้งข้อกล่าวหาต่อบุตรของผู้ร้อง ข้อเท็จจริงนี้แสดงให้เห็นว่า บุตรของผู้ร้องอยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวนก่อนการแจ้งข้อกล่าวหา ซึ่งถือว่าเป็นการควบคุมบุตรชายของผู้ร้องไว้ก่อนที่จะมีหมายจับของศาล และเมื่อพิจารณาจากการที่ผู้ร้องร้องเรียนขอให้ตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจสังกัดสถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่นที่ควบคุมตัวผู้ต้องหาไว้ จึงน่าจะเชื่อได้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัวบุตรชายของผู้ร้องในระหว่างวันที่ ๓ - ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ โดยบุตรชายของผู้ร้องมิได้สมัครใจ การควบคุมดังกล่าวจึงเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน เห็นสมควรแจ้งไปยังสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ และควบคุมกวดขันมิให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีกต่อไป

สำหรับกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า ภายหลังจากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้กระทำความผิดได้แล้ว กลับไม่ปล่อยตัวนายภูวไนย์ฯ จากการคุมขัง นั้น เห็นว่า การคุมขังนายภูวไนย์ฯ ภายหลังจากที่ได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาแล้ว เป็นการคุมขังโดยอาศัยอำนาจตามหมายขังของศาลจังหวัดขอนแก่นที่สั่งให้ขังนายภูวไนย์ฯ ตามที่พนักงานสอบสวนได้ร้องขอต่อศาลให้ทำการขังโดยมีพยานหลักฐานแสดงให้เห็นศาลเชื่อตามสมควรว่ามีเหตุให้ขังนายภูวไนย์ฯ ได้ แม้การขังตามหมายจะเป็นการกระทำที่เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของนายภูวไนย์ฯ แต่เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพที่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ในระหว่างขั้นตอนของพนักงานสอบสวน ดังนั้น จึงเห็นว่าการคุมขังและไม่ปล่อยนายภูวไนย์ฯ เมื่อจับกุมผู้กระทำผิดได้ในทันทีในกรณีนี้ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนตามที่กฎหมายบัญญัติ เห็นควรยุติการตรวจสอบประเด็นข้อนี้

๖. มติคณะอนุกรรมการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้านสิทธิในกระบวนการยุติธรรม

คณะอนุกรรมการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้านสิทธิในกระบวนการยุติธรรมได้พิจารณาแล้ว มีมติให้เสนอความเห็นตามข้อ ๕.๒ ไปยังคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเพื่อพิจารณาต่อไป

๗. ความเห็นคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ แล้ว มีความเห็นสอดคล้องกับความเห็นของคณะอนุกรรมการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้านสิทธิในกระบวนการยุติธรรมว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่นได้กระทำการอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน กรณีควบคุมตัวนายภูวไนยฯ ระหว่างวันที่ ๓ - ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ โดยมีข้อเท็จจริงเห็นสมควรแจ้งไปยังสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ และควบคุมกวดขันมิให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีกต่อไป

สำหรับกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า ภายหลังจากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้กระทำความผิดได้แล้ว กลับไม่ปล่อยตัวนายภูวไนยฯ จากการคุมขัง นั้น เห็นว่า การคุมขังและไม่ปล่อยนายภูวไนยฯ เมื่อจับกุมผู้กระทำความผิดได้ในทันทีในกรณีนี้ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนตามที่กฎหมายบัญญัติ เห็นควรยุติการตรวจสอบประเด็นข้อนี้

๘. มติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมีมติให้แจ้งไปยังสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ กรณีควบคุมตัวนายภูวไนยฯ ระหว่างวันที่ ๓ - ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ โดยมีข้อเท็จจริงและควบคุมกวดขันมิให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีกต่อไป

(ศาสตราจารย์อมรา พงศาพิชญ์)

ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

(นายแทจริง ศิริพานิช)

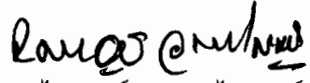
กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

(นายนิรันดร์ พิทักษ์วัชระ)

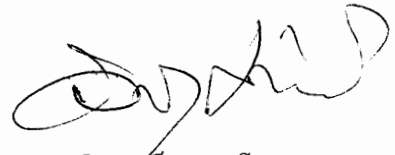
กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาที่ ๗๖๖/๒๕๕๕

(นายพิบูลย์ วราหะไพฑูรย์)

กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

(นางวิสา เบ็ญจะมโน)

กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ